

Arrest

nr. 72 581 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 10 januari 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 11 januari 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 10 augustus 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Mandrawar in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Op 6-7 jarige leeftijd verhuisde u naar uw grootouders aan vaderskant die in de wijk Karte Naw in Kabul woonden. In Kabul bent u enkele keren lastig gevallen door de neven van uw vader die niet akkoord waren met de verdeling van de gronden van jullie voorouders. Na de dood van uw grootouders keerde u terug naar uw geboortestreek. Na een tijdje opende u daar een winkeltje. Daar werd u ook af en toe door onbekenden benaderd en ze vroegen u om een zelfmoordaanslag te plegen. In uw winkel werden ook twee dreigbrieven die bestemd waren voor uw vader achtergelaten. Op een avond vielen enkele mannen jullie huis binnen en werd uw vader meegenomen. U vluchtte het huis uit en ging naar het huis van de buren. Daar bleef u één nacht. De volgende morgen is uw oom u komen halen en bracht hij u naar Kabul waar u nog vijf dagen heeft verbleven. Vandaar werd uw vlucht uit het land geregeld. U vloog naar Herat, vandaar ging u naar Nimroz en verder naar Iran. Via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u op 10 januari 2011 in België aan. Op 11 januari 2011 vroeg u hier asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u twee dreigbrieven, uw taskara, de taskara van uw vader, een foto van uw vader en een enveloppe voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde afkomst uit het dorp Mandrawar in het district Qarghayi in de provincie Laghman geen geloof kan worden gehecht. Uw geografische kennis van de regio bleek uiterst fragmentarisch. Wanneer u met de dorpen Lamatak, Tarang, Dopay of Dopah, Mashina, Baluchabad, Lamati, Seyyadabad werd geconfronteerd bleek u geen enkele van deze dorpen te kennen (CGVS 06/05/2011, p. 6 + 30/06/2011, p. 3, 8). Nochtans liggen al deze dorpen op een straal van minder dan 5km van uw dorp (informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u bij de vraag naar omliggende dorpen enkele dorpen opnoemde kan het gebrek aan kennis van deze bovenstaande dorpen niet rechtzetten. Daarenboven bleek u slechts in staat om vijf omliggende dorpen op te noemen en gezien bovenstaande vaststelling lijkt die kennis eerder ingestudeerd te zijn (CGVS 06/05/2011, p. 6). Eveneens opmerkelijk is dat u niet in staat bleek te zijn om spontaan iets over uw dorp te vertellen, enkel wanneer u de vraag werd gesteld of er scholen en moskeeën zijn bevestigde u dit (CGVS 06/05/2011, p. 5). U echter gevraagd naar de grootste school in uw district, antwoordde u dat dit in Charbagh is. U beweerde echter dat Charbagh op een halfuur van uw dorp gelegen zou zijn en dat er geen dorpen tussen uw dorp en Charbagh zouden liggen, dat er enkel landbouwgrond is. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het dossier kan worden opgemerkt dat dit duidelijk niet het geval is en er wel degelijk een heel aantal dorpen tussen deze beide plekken zijn gesitueerd. U gevraagd naar de hoofdplaats van Laghman, stelde u dat deze 'Markaz' (centrum) wordt genoemd (CGVS 06/05/2011, p. 6). Wanneer u werd gevraagd naar Mehterlam, dat overigens de hoofdplaats van Laghman is, stelde u dat er een mausoleum is, maar verklaarde u nooit in de omgeving van Mehterlam te zijn geweest. Dat is opmerkelijk gezien u even eerder had verklaard dat u in de 'Markaz' de bus moet nemen om naar Kabul te gaan (CGVS 06/05/2011, p. 6). U gevraagd naar de districtshoofdplaats van Qarghayi ontweek u de vraag door te stellen dat er vier bazars zijn in Qarghayi. Wanneer u echter met het plaatsje Lal Khanabad werd geconfronteerd bleek u dit ook niet te kennen, nochtans kan uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd worden opgemaakt dat Lal Khanabad de districtshoofdplaats van Qarghayi is (CGVS 06/05/2011, p. 6). U verklaarde overigens dat de hoofdweg op 4km van uw dorp zou liggen, wat volgens de info die aan het dossier werd toegevoegd sterk te betwijfelen valt. In deze context is het dan weer wel opvallend dat u correct aangeeft dat het van de hoofdweg 18km naar de hoofdplaats zou zijn en correct stelt dat Jalalabad op 32km van uw dorp zou liggen (CGVS 06/05/2011, p. 6 – 7). Gezien een gebrek aan spontane, doorleefde kennis werd vastgesteld wekt dit alles enigszins verbazing en geeft het een gesolliciteerde indruk. U gaf aan dat u soms wel eens in Jalalabad op bezoek bij vrienden was geweest, doch kon u niet zeggen welke plaatsen er zich tussen uw dorp en Jalalabad zouden bevinden (CGVS 06/05/2011, p. 7). Verder verklaarde u dat uw vader een Pashtun is en uw moeder een Tadjiekse. Gezien u uw vader hierin volgt beweerde u Pashtun te zijn (CGVS 06/05/2011, p. 4). Dat u dan niet zou weten tot welke Pashtun stam u behoort is verbazingwekkend daar het toch algemeen geweten is dat het behoren tot een welbepaalde stam niet onbelangrijk is in Afghanistan. Noch bleek u te weten welke Pashtun stammen er in Qarghayi wonen. Dat u enkel in staat bleek te zijn enkele Pashtun stammen op zich op te noemen kan niet overtuigen (CGVS 06/05/2011, p. 5). Tijdens het tweede gehoor bleek u in staat te zijn om de weg van uw dorp naar Mehterlam te tekenen (CGVS 30/06/2011, p. 2). Nochtans stelde u eerder nooit in de omgeving van Mehterlam te zijn geweest en werd u tijdens uw eerste gehoor gevraagd of u het plaatsje Lamatak kende en bleek dit niet het geval te zijn (CGVS 06/05/2011, p. 6). Dit is opmerkelijk gezien Lamatak eveneens ten noorden van Mandrawar in de richting van Mehterlam is gelegen en eveneens heel dicht aan die hoofdweg kan worden gesitueerd (informatie toegevoegd aan het administratief

dossier). U beweerde het plaatsje Baghe Mirza, dat overigens eveneens op de weg naar Mehterlam is gelegen, wel te kennen, maar u situeerde het foutief in het district Alingar (CGVS 30/06/2011, p. 8). Uw gebrek aan kennis over uw district Qarghayi kan niet worden vergoelijkt door te stellen dat u slechts tot uw 6de - 7de levensjaar in Mandrawar zou hebben gewoond. U verklaarde immers dat u gedurende uw verblijf in Kabul om de twee à drie maanden naar uw geboortedorp terug keerde (CGVS 06/05/2011, p. 4 – 5). Eveneens bleek uit uw verklaringen dat u twee en een half jaar voor uw vertrek uit Afghanistan opnieuw in Mandrawar zou hebben gewoond (CGVS 06/05/2011, p. 4 + 30/06/2011, p. 4). Indien u werkelijk van Mandrawar afkomstig zou zijn is het weinig waarschijnlijk dat u deze elementaire geografische kennis van uw regio zou ontberen. Verder bleek uw kennis van de alledaagse realiteit in het district Qarghayi evenmin overtuigend. U bleek zich niet te herinneren of er vaak overstromingen plaatsvonden in Qarghayi (CGVS 06/05/2011, p. 12). Echter, uit informatie die aan het dossier werd toegevoegd bleken hevige regens in maart 2007 in Qarghayi tot overstromingen te hebben geleid en in april 2008 bleek Qarghayi opnieuw te zijn getroffen door overstromingen. Zelfs indien u dan nog niet opnieuw in Mandrawar zou hebben verbleven is het toch opmerkelijk dat dit u zou zijn ontgaan te meer uw familie daar nog woonde en u er om de twee à drie maanden op bezoek ging. Dat u daarover niets zou hebben opgevangen, kan dan ook niet overtuigen. Dat er in uw district opium werd verbouwd, daar bleek u ook geen idee van te hebben (CGVS 06/05/2011, p. 10). Nochtans is het moeilijk in te beelden dat u zelfs niet van de vernietigingscampagnes en van de gewelddadige confrontaties met de lokale bewoners gehoord zou hebben indien u werkelijk van Qarghayi afkomstig zou zijn geweest en er nog familie had en er vaak op bezoek ging. Daarnaast bleek u ook niet op de hoogte te zijn van andere talloze demonstraties in uw provincie (CGVS 06/05/2011, p. 12). Ook over de lokale figuren en machthebbers in Qarghayi bleek uw kennis gering te zijn. Ook al kende u de naam van de huidige districtsgouverneur, u bleef in gebreke wanneer u naar andere belangrijke personen in uw district werd gevraagd (CGVS 06/05/2011, p. 11). Dat u spontaan geen belangrijke of invloedrijke personen kan noemen staat in contrast met het feit dat u er wel in slaagde om de vier verkozen parlementsleden van 2010 en nog twee vrouwelijke kandidaten op te noemen, opnieuw geeft dit de indruk dat dergelijke informatie werd ingestudeerd (CGVS 06/05/2011, p. 11). Wanneer u met de naam A.(...) A.(...) K.(...) werd geconfronteerd bleek u in deze persoon niet de districtsgouverneur van 2008 te herkennen (CGVS 06/05/2011, p. 12). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS bleek u ook slechts in staat om twee talibancommandanten te noemen. Het is verbazingwekkend dat u geen melding maakt van de alom bekende commandant O.(...) K.(...), zelfs wanneer u met deze naam werd geconfronteerd bleek u deze persoon niet te kennen (CGVS 06/05/2011, p. 12). Ook de befaamde Hezb-e Islami commandant F.(...) G.(...) H.(...), die in 2007 in Alingar in Laghman om het leven kwam kende u niet (CGVS 30/06/2011, p. 5). Ook al kon u enkele politiechefs van Laghman opnoemen, in Wazir Badshad en Najibullah Hotak herkende u niet de vice-politiechefs van Laghman (CGVS 30/06/2011, p. 8 – 9). In Karim Omaryar herkende u een politiechef, maar u wist niet te vertellen sinds wanneer hij die functie uitoefende (CGVS 06/05/2011, p. 12). Daarenboven verklaarde u dat O.(...) een Pashtun is terwijl hij in werkelijkheid een Hazara is (CGVS 30/06/2011, p. 8). Wanneer u met de naam M.(...) R.(...) R.(...) werd geconfronteerd beweerde u een A.(...) R.(...) te kennen die burgemeester was. Toch bleek u niet duidelijk te kunnen stellen waar die persoon dan burgemeester is. U stelde dat hij burgemeester was van Qarghayi (CGVS 06/05/2011, p. 12). Nochtans oefent M.(...) R.(...) de functie van burgemeester van Mehterlam al gedurende enkele jaren uit (informatie toegevoegd aan het dossier). U gevraagd wie M.(...) A.(...) Q.(...) is, bleek u deze persoon niet te kennen maar stelde u wel ingenieur Q.(...) te kennen (CGVS 06/05/2011, p. 12). Dat het hier om één en dezelfde persoon gaat lijkt u te zijn ontgaan. Dat u de volledige naam van deze persoon niet blijkt te kennen is opmerkelijk. Dat u het plaatsje Darunta kent en op de hoogte bent van de rivieren die door Qarghayi stromen kan bovenstaande vaststellingen niet ombuigen (CGVS 06/05/2011, p. 7 + 30/06/2011, p. 1-2). Dat u tijdens uw tweede gehoor plots meer talibancommandanten, en dit in tegenstelling tot uw eerste gehoor op het CGVS, kan opnoemen en een incident met dokter A.(...) kan vermelden is eveneens niet voldoende om het bovenstaande gebrek aan kennis over uw geboorteregio en de regio waar u de laatste twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan zou hebben verbleven teniet te doen (CGVS 30/06/2011, p. 3, 5). Uit dit alles dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde afkomst uit district Qarghayi in de provincie Laghman. Aangezien uw vluchtrelaas zich afspeelt gedurende deze periode, kan er eveneens geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven. In het kader van uw asielrelaas worden overigens nog volgende kanttekeningen gemaakt. Uw vader bleek al sinds het regime van Najibullah actief te zijn in het leger. Over de activiteiten van uw vader wist u echter bijster weinig te vertellen. U wist niet wat hij precies heeft gedaan, noch in welke divisie hij zat, noch welke graad hij had en weet u niet of er soldaten onder zijn gezag stonden (CGVS 06/05/2011, p. 8 -10). Het feit dat u hieromtrent quasi niets kan vertellen wekt enige verbazing daar er toch van kan worden uitgegaan dat hier in de familie al wel eens over zou zijn gesproken. Daarenboven is het opmerkelijk dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), tijdens uw gehoor ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, de militaire achtergrond van

uw vader aanhaalt als de reden waarom u uw land van herkomst diende te verlaten. Echter, tijdens het gehoor op het CGVS bleek eveneens een grondconflict aan de oorzaak van uw vermeende problemen te liggen, iets wat u op de DVZ verzuimde te vertellen (zie Vragenlijst p. 2 vraag 5; CGVS 06/05/2011, p. 12). Zelfs wanneer u bij de DVZ de vraag werd gesteld of u met medeburgers problemen kende, antwoordde u enkel dat u vermoedde dat dorpsgenoten jullie bij de Taliban hadden verraden. U vermeldde niets over het grondconflict waarbij de neven van uw vader u zouden hebben bedreigd (zie vragenlijst DVZ, p. 2 vraag 8b). U hiernaar gepeild werpt op dat u bondig moest zijn (CGVS 06/05/2011, p. 14). Uw verklaring biedt gezien het geheel van bovenstaande observaties geen afdoende verschuiving. Daarenboven stelde u tijdens het eerste gehoor dat enkel u problemen zou kennen omwille van dit grondconflict omdat uw andere ooms, die ondertussen zouden zijn overleden, enkel dochters hebben (CGVS 06/05/2011, p. 14). Dan is het wel heel bevreemdend dat beide ooms tijdens het tweede gehoor dan toch elk een zoon zouden hebben, genaamd T.(...) en R.(...) (CGVS 30/06/2011, p. 7). Daarenboven weet u niet eens of deze twee neven noemenswaardige problemen hebben naar aanleiding van dit grondconflict ook al beweerde u dat beide hun vaders omwille van dit conflict werden gedood. U hiernaar gepeild komt immers niet verder dan te stellen het niet te weten en u voegt er nog aan toe 'ondertussen misschien wel' (CGVS 30/06/2011, p. 8). Daarnaast wist u ook niet te zeggen in welke maand uw vader zou zijn ontvoerd (CGVS 30/06/2011, p. 9). U beweerde daarenboven dat u na de ontvoering van uw vader nog vijf dagen in Afghanistan zou zijn gebleven (CGVS 06/05/2011, p. 14 + 30/06/2011, p. 9). Echter, bij de DVZ staat in uw verklaring te lezen dat uw vader twee maanden voor uw vertrek vanuit jullie huis werd ontvoerd (zie vragenlijst DVZ, p. 2 vraag 5). U hiernaar gevraagd, geeft aan dat u bedoelde 'twee maanden voor mijn aankomst hier en voor mijn asielaanvraag' (CGVS 06/05/2011, p. 14). Weerom kan uw uitleg niet overtuigen daar u ten overstaan van de DVZ duidelijk stelde 'twee maanden voor mijn vertrek uit Afghanistan werd mijn vader meegenomen'. Eveneens wist u niet duidelijk te zeggen hoe lang nadat jullie een tweede dreigbrief hadden ontvangen uw vader werd ontvoerd (CGVS 30/05/2011, p. 8). Gezien het geheel aan bovenstaande observaties kan er ook aan dit luik van uw relaas geen geloof worden gehecht. Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarvoor u deze derde landen heeft verlaten. De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Er dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten maar een zeer beperkte bewijswaarde hebben en enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Zoals daarenboven blijkt uit informatie, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, zijn corruptie en vervalsingen van allerhande documenten fenomenen die op grote schaal voorkomen in Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet). De motiveringsplicht wordt volgens verzoeker geschonden omdat de motieven niet deugdelijk zijn. Verzoeker betwist de vaststelling van het Commissariaat-generaal dat hij bedrieglijke verklaringen zou hebben afgelegd. Het is volgens verzoeker duidelijk dat het Commissariaat-generaal niet alleen subjectief is bij de beoordeling van de feiten, maar zichzelf ook tegenspreekt door te stellen dat wat verzoeker weet niet doorleefd is, terwijl hij vertelt dat hij "in Markaz de bus moet nemen", wat alleen kan omdat hij daar geweest is. Verzoeker verklaart dat hij regelmatig naar zijn geboortestreek terugkeerde om zijn familie te bezoeken. Hij legt uit dat, wanneer men altijd een bus neemt die een vaste route volgt, het geloofwaardig is dat deze bus geen omweg naar het mausoleum maakt, waardoor verzoeker niet noodzakelijk naar het mausoleum is geweest. Hetzelfde geldt voor de dorpen die in de buurt liggen van de route. In werkelijkheid kunnen deze helemaal niet door de bus worden gedaan. Verzoeker merkt tevens op dat vele "controlevragen" van het Commissariaat-generaal betreffende de geboortestreek van verzoeker gaan over feiten die plaatsvonden voor zijn terugkeer 2,5 jaar geleden, waardoor hij deze feiten ook niet meegemaakt kon hebben en spontaan kon vertellen. Sommige vragen en gevolgtrekkingen zijn volgens verzoeker bovendien "Afghanistan-vreemd". Zo is de vraag naar de verbouwing van opium en de raids op de velden om deze te vernietigen overbodig, omwille van het gebrek aan opmerkelijk karakter. Het zuiden

van Afghanistan is volgens verzoeker namelijk één grote opiumteelt en de raids gebeuren regelmatig als onderdeel van de onlusten, wanorde en intern gewapend conflict. Betreffende de opmerking van het Commissariaat-generaal over het ingestudeerd zijn van de kennis van verzoeker, merkt verzoeker op dat het Commissariaat-generaal niet aangeeft op grond van welke objectieve maatstaf zij tot dit besluit komt. De argumentatie dat verzoeker ongeloofwaardig is omdat hij niet spontaan spreekt, is volgens hem willekeurig. Er bestaan namelijk verschillende persoonlijkheden, waaronder introverte personen. Deze kenmerken zich juist door een geslotenheid en zwijgen. Indien de redenering van het Commissariaat-generaal zou gevolgd worden, dan zijn de verklaringen van de helft van de mensen ongeloofwaardig, omdat zij eerder een introvert karakter hebben. Nochtans behoort het volgens verzoeker aan het Commissariaat-generaal om te verzekeren dat de vluchteling zijn zaak zo volledig mogelijk aanbrengt, de geloofwaardigheid te bepalen en het bewijs te evalueren indien nodig door de vluchteling het voordeel van de twijfel te geven ten einde de objectieve en subjectieve elementen in het relaas vast te stellen en deze elementen te koppelen aan de criteria van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Verzoeker verwijst hiervoor naar de UNHCR Proceduregids (UNHCR, *Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 1992, nr. 205) en het belang ervan. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt uitgelegd wanneer verklaringen als bewijs kunnen gelden. Verzoeker stelt vast dat verwerende partij toegeeft dat wat hij wist te antwoorden, correct is en wat verzoeker niet weet zonder reden als bedrieglijk bestempeld. Daarnaast stelt verzoeker dat het recht op subsidiaire bescherming niet onderzocht of gemotiveerd werd. Verzoeker besluit dat de motieven niet deugdelijk en contradictoir zijn. Het Commissariaat-generaal hanteert valse redeneringen en de motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De bestreden beslissing, waarin de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat verzoeker zijn vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo kan luidens de beslissing geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde afkomst uit het dorp Mandrawar in het district Sarghayi. Zijn geografische kennis van de regio bleek namelijk uiterst fragmentarisch en hij bleek niet bij machte om spontaan iets te vertellen, terwijl hij wel een aantal objectieve gegevens correct weergaf. Zijn niet-spontane en weinig doorleefde kennis geeft daarom een gesolliciteerde indruk. Het is volgens de commissaris-generaal ook opmerkelijk dat verzoeker niet weet tot welke Pashtun stam hij behoort, terwijl het behoren tot een welbepaalde stam niet onbelangrijk is in Afghanistan. Er werd ook een gebrek aan kennis over het district Qarghayi en over de alledaagse realiteit in dit district vastgesteld, terwijl hij beweerde om de twee à drie maanden naar zijn geboortedorp terug te keren. Ook over de lokale figuren en machthebbers in Qarghayi bleek verzoekers kennis gering te zijn. Het Commissariaat-generaal besluit dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde afkomst uit het district Qarghayi in de provincie Laghman. Aangezien zijn vluchtrelaas zich afspeelt gedurende deze periode, kan er eveneens geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven. Voorts merkt het Commissariaat-generaal op dat verzoeker belangrijke elementen, zoals zijn vaders functie binnen het leger of het tijdstip van zijn ontvoering niet kan preciseren en slechts tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal een grondconflict als oorzaak voor zijn problemen aangaf waarbij bovendien een aantal tegenstrijdigheden werden vastgesteld. De commissaris-generaal besluit dat hij geen duidelijk beeld kon krijgen van verzoekers profiel, zijn verblijfplaatsen van de laatste jaren, zijn eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarvoor hij deze derde landen heeft verlaten. In de beslissing wordt tenslotte gesteld dat de documenten, die slechts een beperkte bewijswaarde hebben, de gedane vaststellingen niet kunnen ombuigen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal essentiële tegenstrijdigheden en vaagheden die het Commissariaat-generaal had opgemerkt in verband met zijn asielrelaas, ongemoeid laat. Meer bepaald gaat het om de vaststelling dat verzoeker niets kon vertellen over de activiteiten van zijn vader (stuk 9, gehoorverslag CGVS 06/05/2011, p. 8), waarbij opgemerkt dient te worden dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven dat deze militaire achtergrond de reden is waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten, terwijl hij op het gehoor op het Commissariaat-generaal ook een grondconflict vermeldde als oorzaak van zijn vermeende problemen, iets wat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit had vermeld (stuk 14, Vragenlijst DVZ, p. 2; stuk 9, gehoorverslag CGVS 06/05/2011, p. 12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken had hij daarentegen met betrekking tot de eventuele problemen met medeburgers enkel aangegeven dat hij vermoedde dat dorpsgenoten hen bij de Taliban verraden (stuk 14, Vragenlijst DVZ, p. 2). Daarnaast verklaarde verzoeker enerzijds tijdens zijn eerste gehoor dat zijn ooms enkel dochters hebben (stuk 9, gehoorverslag CGVS 06/05/2011, p. 14), terwijl hij tijdens het tweede gehoor verklaarde dat elke oom een zoon heeft (stuk 4, gehoorverslag CGVS 30/06/2011, p. 7). Verder bleek verzoeker bepaalde elementaire zaken niet meer te weten, zoals in welke maand zijn vader zou zijn ontvoerd, hoelang verzoeker nog na de ontvoering in Afghanistan verbleef en hoeveel tijd er was tussen het ontvangen van de tweede dreigbrief en de ontvoering (stuk 9, gehoorverslag CGVS 06/05/2011, p. 14; stuk 9, gehoorverslag CGVS 06/05/2011, p. 8-9). De Raad stelt vast dat er geen reden is om aan verzoeker met betrekking tot zijn relaas over de vervolgingsfeiten het voordeel van de twijfel te gunnen. Het voordeel van de twijfel kan immers slechts worden toegestaan indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat *in casu* dus niet het geval is.

2.6. De Raad merkt op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land en de regio die hij beweert te zijn ontvlucht. Van iemand die zich vluchteling verklaart, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij een degelijke kennis heeft van zijn land van herkomst (RvS 22 januari 2003, nr. 114.826). Het kan niet worden betwist dat de Commissaris-generaal ertoe gerechtigd is verzoeker aardrijkskundige en maatschappelijke vragen te stellen, teneinde de afkomst van verzoeker te controleren (cf. RvS 23 januari 2006, nr. 154.036). Waar verzoeker beweert dat het doorleefd karakter van zijn verklaringen zou kunnen worden afgeleid uit zijn verklaring dat het standpunt van de commissaris-generaal tegenstrijdig is door te verwijzen naar het feit dat hij *“in Markaz de bus moet nemen”*, merkt de Raad op dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de beslissing staat immers het volgende: *“(…) U gevraagd naar de hoofdplaats van Laghman, stelde u dat deze ‘Markaz’ (centrum) wordt genoemd (CGVS 06/05/2011, p. 6). Wanneer u werd gevraagd naar Mehterlam, dat overigens de hoofdplaats van Laghman is, stelde u dat er een mausoleum is, maar verklaarde u nooit in de omgeving van Mehterlam te zijn geweest. Dat is opmerkelijk gezien u even eerder had verklaard dat u in de ‘Markaz’ de bus moet nemen om naar Kabul te gaan (CGVS 06/05/2011, p. 6).(…)*”. Uit deze verklaring blijkt immers duidelijk dat verzoeker enerzijds verklaarde nooit in de omgeving van de hoofdplaats van zijn provincie te zijn geweest, terwijl hij niet alleen wist dat er een mausoleum was, maar dat hij er bovendien de bus moest nemen. De uitleg die verzoeker in zijn verzoekschrift aanreikt om te verklaren waarom hij nooit naar het mausoleum is geweest, raakt kant

noch wal en heft bovendien de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker niet op. Verzoekers betoog dat de “controle vragen” dateren van voor zijn terugkeer, is niet van aard om zijn manifeste gebrek aan kennis te vergoelijken over het dorp waar verzoeker vooreerst tot zijn zevende heeft gewoond en naar school ging en daarna op een volwassen leeftijd twee jaar heeft gewoond en een winkeltje had. Het beheren van een winkel vereist namelijk de nodige handelsactiviteiten, waardoor verzoeker verondersteld wordt de streek te kennen. De *a posteriori*-verklaring die verzoeker voor zijn gebrek aan spontane antwoorden tracht te zoeken in zijn introverte karakter, ontslaat hem niet van de op hem rustende medewerkingsplicht bij de vaststelling van zijn land van herkomst. Tenslotte merkt de Raad op dat het uiterst frappant is dat verzoeker in zijn verzoekschrift de commissaris-generaal “Afghanistan-vreemde” vragen en gevolgtrekkingen verwijt en hij stelt dat het zuiden van Afghanistan één grote opiumteelt is (Verzoekschrift, p. 6), terwijl hij anderzijds bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij nog nooit gehoord heeft van opium en dat er enkel graan, maïs en nog andere groenten geteeld worden (stuk 9, gehoorverslag CGVS 06/05/2011, p. 10). De maatstaf die dient te worden gehanteerd bij de beoordeling van de kennis over het beweerd land van herkomst van de asielzoeker is de redelijkheid. De commissaris-generaal mocht uit het aangetoonde gebrek aan kennis in redelijkheid afleiden dat de verzoekende partij niet het bewijs leverde van haar beweerd herkomst (cf. RvS 11 januari 2006, nr. 153.481). *In casu* slaagt verzoeker er niet in zijn gebrek aan kennis op aanvaardbare wijze te rechtvaardigen, waardoor hij onvoldoende heeft aangetoond werkelijk uit Afghanistan afkomstig te zijn.

2.7. Voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, wordt de geloofwaardigheid van het relaas vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Zoals hierboven uiteengezet werd zowel het relaas van de vervolgingsfeiten als de afkomst van verzoeker ongeloofwaardig bevonden. Bijgevolg kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn, zoals verzoeker aanvoert.

2.8. Wat de beoordeling van de situatie van verzoeker in het licht van de subsidiaire bescherming betreft zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat voor verzoekers beweerd land van herkomst, Afghanistan, rekening moet worden gehouden met regionale verschillen met betrekking tot de veiligheidssituatie. Het ontbreekt de Raad echter, omwille van de hierboven weergegeven motieven, aan concrete, tastbare gegevens om enerzijds te bepalen of verzoeker werkelijk van Afghanistan afkomstig is en anderzijds ten aanzien van welke Afghaanse regio de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet zou moeten worden getoetst. Immers, bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3.412 (c)).

2.9. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN